

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 9

BİRİNCİ BÖLÜM
İLK TELEFON GÖRÜŞMESİ 15

İKİNCİ BÖLÜM
HOLLYWOOD SIRLARI 39

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BİR KURBAN NASIL SUSTURULUR? 65

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
“OLUMLU İTİBAR YÖNETİMİ” 99

BEŞİNCİ BÖLÜM
BİR ŞİRKETİN SUÇ ORTAKLIĞI 128

ALTINCI BÖLÜM
“KAYITLARA GEÇEN BAŞKA KİM VAR?” 164

YEDİNCİ BÖLÜM
“BİR HAREKET BAŞLAYACAK” 188

SEKİZİNCİ BÖLÜM
SAHİL KENARI İKİLEMİ 211

DOKUZUNCU BÖLÜM
“DC’YE GİDECEĞİME SÖZ VEREMEM” 244

KAPANIŞ: BULUŞMA 283

SONSÖZ 299

TEŞEKKÜRLER 303

NOTLAR 307

DİZİN 339

ÖNSÖZ

New York Times için Harvey Weinstein'i soruşturmaya başladığımız 2017'de, kadınlar daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü. Bir zamanlar neredeyse tamamen erkeklerin elinde olan –polislik, askerlik, pilotluk gibi– mesleklerin sayısı yok denecek kadar azalmıştı. Kadınlar artık uluslara liderlik ediyor, Almanya ve Birleşik Krallık gibi ülkeleri, General Motors, PepsiCo gibi şirketleri yönetiyordu. Otuzlu yaşlarında bir kadının bir yıllık çalışmayla bütün kadın atalarının hayatları boyunca kazandıklarının toplamından daha fazla para kazanması mümkündü.

Fakat kadınlara fütursuzca yapılan cinsel tacizler her zamankinden daha fazlaydı. Kadın bilim insanları, garsonlar, amigolar, yöneticiler ve fabrika çalışanları, bir sonraki bahşış, maaş çeki ya da zammı alabilmek için sarkıntılıklara, pis bakışlara ya da tatsız yakınlaşma çabalarına gülüp geçmek zorundaydı. Cinsel taciz kanuna aykırıydı fakat aynı zamanda bazı işler için de bir rutin halini almıştı. Seslerini yükselten kadınlar çoğu zaman işlerinden atılıyor ya da karalanıyordu. Kurbanlar genellikle saklı oluyor, birbirlerinden ayrı tutuluyordu. Çoğu insanın da hemfikir olduğu üzere, sahip oldukları en iyi seçenek, susmaları karşılığında verilen parayı bir çeşit telafi olarak kabul etmekte.

Bu esnada suçlular, giderek daha da yükselen başarı ve övgülere yelken açmıştı. Tacizciler genellikle yaramaz çocuklarmış gibi muamele görüyor, hatta teşvik ediliyorlardı. Nadiren ciddi sonuçlar alınabiliyordu. Megan, kadınların, Donald J. Trump'ın kendilerini taciz ettiğini iddia ettikleri asıl makalelerin birkaçını yazmıştı; ardından da onun 2016 seçimlerindeki zaferinin haberini yaptı.

5 Ekim 2017'de, Weinstein'le ilgili cinsel taciz ve istismar iddialarını içeren haberimizi yaptıktan sonra, büyük bir şaşkınlıkla

bu baraj duvarının yıkılışını izledik. Dünyanın dört bir yanından milyonlarca kadın kendi taciz hikâyelerini anlattı. Çok sayıda erkek bir anda emsalsiz bir biçimde sapıkça davranışlarının hesabını vermek zorunda kaldı. Basın, bu konudaki bakış açılarını değiştirecek bir etkinin yaratılmasını sağlamıştı. Bizim çalışmamız, öncü feminist ve hukuk akademisyeni Anita Hill, #MeToo¹ hareketinin kurucusu, aktivist Tarana Burke ve gazeteci arkadaşlarımız dahil olmak üzere pek çok diğer kişi sayesinde yıllardır tohumları ekilmiş değişimin dinamiklerinden yalnızca birini harekete geçirdi.

Fakat araştırmalarımızla güçlkle elde ettiğimiz keşiflerin tutumların değişmesine yardımcı olduğunu görmek, bize, “Neden bu hikâye?” sorusunu sordurdu. Editörlerimizden birinin ifade ettiği gibi, Harvey Weinstein o kadar da ünlü değildi. Pek çok sorunun tikanarak çözülemediğini hissettiğimiz bir dünyada nasıl oluyor da böylesine sarsıcı bir sosyal değişim ortaya çıkıyordu?

Bu kitapta bu sorulara cevap vermek için kolları sıvadık. Bu değişimle ilgili hiçbir şey kaçınılmaz ya da önceden belli değildi. Bu sayfalarda, Weinstein’i çevreleyen sessizliği bozmak için cesur birincil kaynakların verdiği zorlu, riskli kararları ve motivasyonlarını anlatıyoruz. Galler’de yaşayan Weinstein’in eski asistanı ve ev hanımı Laura Madden, boşanma sürecinin üzüntüsüyle, kanser sonrası göğüs ameliyatı olmak üzereyken her şeyi anlattı. Ashley Judd cinsiyet eşitliğini bütünsel olarak düşünebilmek adına Hollywood’dan uzaklaştığı, yaşamının az bilinen bu döneminden cesaret alarak kariyerini tehlikeye attı. Weinstein’e karşı suçlamaları yirmi yıl önce imzaladığı bir anlaşmayla bastırılan Londralı yapımcı Zelda Perkins, hukuki ve finansal ceza ihtimaline rağmen bizimle konuştu. Bildiklerinden gittikçe daha fazla rahatsız olan, uzun süre Weinstein’in yanında çalışmış biri, daha önce açıklan-

---

1) Cinsel taciz ve saldırıya karşı başlatılan Me Too hareketinde, istismarın ne kadar yaygın olduğunu göstermek amacıyla mağdurların cinsel saldırı ve istismar deneyimlerini Twitter’da #MeToo (#BenDe) başlığıyla paylaşımları istenmiş ve kısa sürede aralarında Gwyneth Paltrow, Uma Thurman ve Jennifer Lawrence gibi ünlülerin de bulunduğu pek çok kadın tarafından desteklenmiştir. (ç.n.)

mamış verilerle patronunun maskesini nihayet düşürmemiz için bu süreçte son derece önemli bir rol oynayarak bize yardımcı oldu. Kitabın (*Kadın Dedi Ki*) katmanlı bir adının olmasını istedik: Bu konuda, nasıl, ne zaman ve neden gibi ince ayrıntılarla açıkça konuşan kadınları, konuşmamayı seçen diğer kadınlarla birlikte anlattık.

Bu, aynı zamanda, konuyla ilgili çok az şey bildiğimiz ve neredeyse kimsenin bizimle konuşmaya yanaşmadığı o ilk belirsiz günlerden başlayan bir araştırmacı gazetecilik hikâyesidir. Sırları nasıl anlattığımızı, bilgileri nasıl saptadığımızı ve hileli taktiklerle çalışmamızı sabote etmeye çalışırken bile elinde büyük güç barındıran o adamla ilgili gerçeğin peşine nasıl düştüğümüzü anlattık. Ayrıca, basım aşamasından hemen önce yapımcının köşeye sıkıştığını –son çırpınışlarını yaşadığını– fark ettiren son kartlarımızı ilk kez *New York Times* ofisinde onun önüne sermiştik.

Weinstein haberimiz, “yalan haber” suçlamalarının ortada gezindiği, gerçeklere ilişkin ulusal inancın çatırdıyor gibi görüldüğü bir zamanda çıktı. Fakat Weinstein ifşaları çok büyük bir etki yarattı, bunun nedeni kısmen, biz ve diğer gazetecilerin, işlenen suçlarla ilgili net ve çok sayıda kanıt saptayabilmesiydi. Bu sayfalarda birinci ağızdan bilgiler, finansal ve hukuki kayıtlar, şirket içi yazışmalar ve diğer açıklayıcı materyallerden yola çıkarak bu süregelen davranış biçimini nasıl kanıtlara dayandırdığımızı gösteriyoruz. Çalışmamızın ardından insanlar arasında, Weinstein’in kadınlara yaptıklarıyla ilgili olarak ufak bir münakaşa çıktı; münakaşanın konusu, karşılığında ne yapılması gerektiğiydi. Fakat Weinstein, rızasız cinsel ilişki iddialarının hepsini reddetmeye devam etmekte ve sürekli haberimizin asılsız olduğunu öne sürmekteydi. Burada ifşa ettiklerimize dair bir yanıt vermesini istediğimizde sözcüsü, “Burada öne sürdüğünüzün hepsi birer iddia ve suçlama fakat elinizde kesin gerçekler yok” demişti.

Bu kitap, asıl haberimizin hazırlanışı esnasında, 2017’de öğrendiklerimizle o tarihten beri topladığımız azımsanamayacak

miktardaki bilgi arasında bir bağlantı kuruyor. Weinstein'le ilgili yaptığımız yeni haberlerin çoğu, hukuk sisteminin ve şirket kültürünün kurbanları susturmaya nasıl hizmet ettiğini ve değişime hâlâ nasıl engel olduğunu örneklerle açıklıyor. İşletmeler sapıkları korumaya zorlanıyor. Bazı kadın hakları savunucuları suçların üstünü örten anlaşma sisteminden menfaat sağlıyor. Bu kitap için kapsamlı röportajlar veren Harvey'nin kardeşi ve iş ortağı Bob Weinstein gibi, problemin az da olsa farkında olan pek çok kişi, olanları sonlandırmak için çok az şey yapıyor.

Biz Mayıs 2019'da bunu yazarken, Weinstein tecavüz iddiasıyla diğer cinsel taciz suçlamaları için gerçekleşecek ceza duruşmasını bekliyordu, aynı zamanda aktrislerin, eski çalışanlarının ve pek çok başka kişinin onun finansal olarak sorumlu tutulmasını istediği kamu davalarından oluşan bir yayılım ateşiyle karşı karşıyaydı. Bu davaların sonucu her ne olursa olsun, umuyoruz ki bu kitap, kadınları manipüle ederek, korkutarak ve baskı uygulayarak onları iş ortamında sömüren Weinstein'in mirasının kalıcı bir kaydı olarak hizmet verecek.

Weinstein haberimizi yaptıktan sonraki aylarda, tam da #MeToo hareketi patlamışken, ilk randevulardaki tecavüzlerden çocukların cinsel istismara maruz kalmasına, cinsiyet ayrımcılığından partilerde karşı karşıya kalınan tuhaf durumlara kadar farklılık gösteren pek çok konu hakkında yeni tartışmalar da türedi. Bu durum halk arasındaki tartışmaları daha zengin ve keskin gösterse de aynı zamanda kafa karıştırıcıydı: Burada amaçlanan, cinsel tacizi ortadan kaldırmak mı, ceza adalet sistemini yeniden yapılandırmak mı, ataerkilliği yıkmak mı, yoksa birini gücendirmeden onunla flört edebilmek miydi? İnanırcılıktan uzak kanıtlarla karalanan masum erkeklere bakıldığında hesaplaşma çok mu ileri gitmişti, yoksa sinir bozucu bir şekilde hâlâ sistematik bir değişim olmamasına bakıldığında yeterince ileri gitmemiş miydi?

Weinstein haberimiz yayımlandıktan neredeyse bir yıl sonra, Kaliforniyalı psikoloji profesörü Dr. Christine Blasey Ford, Birleşik Devletler senato konseyinin huzuruna çıkarak o sıralar yüksek mahkemeye aday gösterilen yargıç Brett Kavanaugh'nun lise yıllarında sarhoşken kendisine cinsel saldırıda bulunduğunu iddia etti. Kavanaugh suçlamayı öfkeyle reddetti. Bazıları Ford'u #MeToo hareketinin nihai kahramanı olarak gördüler. Bazılarıysa onun boyundan büyük işlere kalkışmayı sembolize ettiğini –çığ gibi büyüyen tepkinin canlı bir kanıtı olduğunu– düşündü.

Biz ise onu, özellikle senatodaki şahitliğine kadar giden yolda neler olduğuyla ilgili pek çok şeyin kamuoyu tarafından anlaşılmadığını görmeye başladığımızda, şimdiye kadarki en karmaşık ve en açıklayıcı “dedi ki” hikâyelerinden birinin kahramanı olarak gördük. Jodi mahkemeyi duruşma salonunda izledi, hukuk ekibinden bazı kişileri işlerinin başındayken gözlemledi ve ertesi sabah kendisiyle tanıştı. Ford'un duruşma sonrası ilk röportajını Palo Alto'da bir kahvaltı esnasında Megan yaptı. Takip eden aylarda, Ford'la bu konuda konuşmaya nasıl karar verdiği ve bunun sonuçları üzerine saatlerce süren ek röportajlar yaptı. Aynı zamanda yaşadıklarına şahitlik eden, bu sürecin biçimlenmesinde katkısı olan başka kişilerle de konuştuk. Ford'un Washington'a uzanan hikâyesini ve bunaltıcı miktarda görüş, kuruluş, politik güç ve korkunun nasıl Ford'un üzerine gitmeye başladığını anlattık.

Pek çok insan ifade verdiği günden beri Ford'un başından geçenleri merak ediyor. Bu kitabın son bölümü eşsiz bir grup röportajı içeriyor; Ford'un da aralarında bulunduğu, haber yaptığımız kadınların bazılarını, birbirinden farklı hikâyeleriyle bir araya getirdik. Fakat Ford'un yolculuğunda çok daha büyük bir risk var: İlerleyişi harekete geçiren ve engelleyen şeyin ne olduğu sorusu. #MeToo hareketi, günümüzde toplumsal değişiminin bir örneği ancak aynı zamanda bir sınanması da: Bizler bu çatırdamış ortamda iki taraf için de adil ve koruyucu olan yeni bir kurallar dizisi yaratabilecek miyiz?

Bu kitap, Birleşik Devletler ve dışındaki kadınların hayatlarındaki şaşırtıcı iki yılı anlatıyor. Bu geçmiş, onu yaşayan hepimize ait: Kilit altındaki hükümet ve şirket sırlarıyla ilgilenen araştırmacı gazetecilikten farklı olarak, bizim çalışmamız, çoğumuzun okullardan, ailemizden, işyerlerimizden ve bizzat kendi hayatlarımızdan aşına olduğumuz tecrübelerle alakalı. Fakat bu kitabı sıfır noktasına mümkün olduğunca daha yakın olabilmeniz için yazdık.

Yaşananları elverdiğince doğrudan ve güvenilir biçimde aktarabilmek için röportajların, e-postaların ve diğer birincil dokümanların nüshalarını bu kitaba dahil ettik. Kitapta, Weinstein'le ilgili film yıldızlarıyla yaptığımız ilk sohbetlerden notlar, Bob Weinstein'in kardeşine yazdığı sorgulayıcı mektup, Ford'un mesajlarından alıntılar ve diğer pek çok ilk elden kaynak yer alıyor. Paylaştıklarımızın bir kısmı aslında yayımlanmamak kaydıyla yapılan görüşmelerdi fakat olaylarda yer alan taraflarla tekrar görüşüp ek haberler yaparak onları da buraya dahil edebildik. Kayıtlar ve röportajlar sayesinde, bizzat şahit olmadığımız olaylarla konuşmaları da burada anlatabildik. Bu kitap, bunların hepsiyle Londra'dan Palo Alto'ya kadar uzanan yüzlerce röportaj ve kaydı içeren üç yıllık bir sürece dayanıyor: Notlar kısmı, hangi bilgiyi hangi kaynak ve kayıtlardan öğrendiğimize dair detaylı verileri içeriyor.

Son olarak bu kitap, bu olayları anlamaya çalıştığımız süreçte geliştirdiğimiz ortaklığın bir kayıdır. Kafa karışıklığından kaçınmak için, kendimizden üçüncü şahısla bahsettik (Birinci şahısla yazılmış haberlerimizdeki "ben" kelimesi Jodi ya da Megan'ı kastediyor olabilir; bu haberler ortak çalışmaya dayalıydı fakat genellikle farklı vakalar üzerindeydik). Bu sebeple hikâyeyi bu şekilde anlatmaya geçmeden önce bizzat kendi sesimizle, şahit olduğularımıza şahit olduğunuz, duyduklarımızı duyduğunuz, bu sayfalar boyunca bize ortak olduğunuz, tıpkı bizim gibi olayları ve ipuçlarını çözmeye çalıştığınız için teşekkür ederiz.

BİRİNCİ BÖLÜM

İLK TELEFON GÖRÜŞMESİ

N*ew York Times*'ın Harvey Weinstein araştırması, en umut vaat eden kaynağın telefonda görüşmeyi bile reddetmesiyle başladı.

Oyuncu Rose McGowan, Jodi'nin görüşme talebinde bulunduğu e-postasına cevap olarak 11 Mayıs 2017'de şunları yazdı: "Olay şu: Daha önceleri gazeteniz bana oldukça aşağılayıcı davrandı ve bunun sebebinin cinsiyetçilik olduğuna inanıyorum." McGowan eleştirilerini şöyle listeliyordu: Siyasi bir yemek davetinde yaptığı konuşma, haber sayfaları yerine moda bölümünde yayımlanmıştı. Daha önce bir *Times* muhabiriyle Weinstein hakkında yaptığı bir konuşma rahatsız edici geçmişti.

"Cinsiyetçilik sorunları için *NYT*'nin kendine bakması gerekiyor" diye cevap verdi. "Yardımcı olmaya pek niyetli değilim."

McGowan, aylar önce –Weinstein olduğu söylentileri dolaşan– ismini vermediği bir yapımcıyı kendisine tecavüz etmekle suçlamıştı. "Hollywood ve medyada bilinen bir sır olduğu için tecavüzcümü pohpohlarken beni ayıpladılar" diye bir tweet atmış, #KadınlarNedenŞikâyetçiOlmuyor etiketini eklemişti. O esnada ise eğlence sektörünün kadınlara kötü davranışlarını açığa çıkarma amacıyla biyografik bir kitap yazdığı söyleniyordu.

Hollywood'daki hemen herkesin aksine, McGowan'ın cinsiyetçiliği ifşa etmek için geçmişte kendi kariyer hedeflerini riske attığı olmuştü; bir keresinde Adam Sandler'ın bir filminde oyunculara verilen notlarda yazan aşağılayıcı kıyafet gereksinimleri hakkında tweet atmıştı: "Göğüs dekoltesini gösteren askılı bluz (destekli sutyen tavsiye edilir)." Sosyal medyadaki tavrı genellikle

sert ve çatışmacıydı: Bir ay öncesinde, “Kızgın olmanız sorun değil. Korkmayın” diye bir tweet atmış, sonrasında, “Sistemi parçalarına ayırın” diye eklemişti. Oyuncu olduğu kadar aktivist de olan McGowan da kayıtdışı bir konuşma yapmayacaksa kim yapacaktı?

Harvey Weinstein bu dönemin insanı değildi. Film yapımcılığı becerisi son yıllarda büyüsunü kaybetmişti. Ama onun ismi güç demekti, özellikle de kariyer yaratma ve yükseltme gücü. İlk olarak kendi kendini yaratmıştı; New York Queens’teki mütevazı bir çocukluktan konser tanıtımlarına, film dağıtım ve yapımcılığına geçmişti. Etrafındaki her şeyi nasıl büyüteceğini biliyor gibiydi; filmleri, partileri ve en önemlisi de insanları. Defalarca, Gwyneth Paltrow, Matt Damon, Michelle Williams ve Jennifer Lawrence gibi sayısız genç oyuncuyu yıldız yapmıştı. *Seks Yalanları*² veya *Ağlatan Oyun*³ gibi küçük, bağımsız filmleri fenomen haline getirebiliyordu. En İyi Film dalında kendisine beş, başkalarına da kucak dolusu heykelcik kazandırarak modern Oscar yarışına öncülük etmişti. Hillary Clinton için neredeyse yirmi yıl boyunca bağış toplamış, sayısız bağış etkinliğinde onu desteklemişti. Malia Obama, film sektöründe staj yapmak istediğinde –çoğu yabancı- nın bile kullandığı şekliyle, yalnızca ismiyle bilinen– “Harvey”nin yanında çalışmıştı. 2017’de filmlerinin başarısı eskisinden daha az olsa da şöhreti hâlâ büyüktü.

Kadınlara karşı davranışlarına ilişkin dedikodular uzun zamandır ortada dolaşıyordu. İnsanlar bununla ilgili açıkça şaka bile yapmıştı: Komedyen Seth MacFarlane, 2013’te Oscar adayları açıklandığı sırada, “Tebrikler, siz beş hanımefendi artık Harvey Weinstein’i çekici buluyormuş gibi davranmak zorunda değilsiniz” demişti. Ama çoğu kişi bu davranışı askınlık olarak kabul ederek görmezden gelmiş, hiçbir şey halka açık bir şekilde belgelenmemişti. Geçmişte başka gazeteciler denemiş ve başarısız olmuşlardı. New York Polis Teşkilatı’nın (NYPD) Weinstein hakkındaki bir taciz suçlamasına ilişkin 2015 tarihli soruşturması dava

2) *Sex, Lies and Videotape*, 1989. (ç.n.)

3) *The Crying Game*, 1992. (ç.n.)

açmaya gerek görülmeden sonuçlanmıştı. Gazeteci Jennifer Senior o dönemlerde, “Harvey Weinstein hakkında konuşmaktan korkan tüm kadınların bir noktada el ele tutuşup atlaması gerekecek” diye tweet atmıştı. Bu olayın üzerinden iki yıl geçmişti. Hiçbir şey olmamıştı. Jodi, *New York* dergisinden bir yazarla Jennifer Senior’den Ronan Farrow olmak üzere iki muhabirin daha denediğini duymuştu ama herhangi bir haber yapılmamıştı.

Weinstein’in kadınlarla ilişkilerine dair dedikodular yanlış mıydı? McGowan’ın tweeti başka birini mi kastediyordu? Weinstein toplum içinde feminist işleriyle övünüyordu. Gloria Steinem adına bir üniversite kürsüsünün kurulmasını desteklemek amacıyla yakın zamanda büyük bir bağış yapmıştı. Kampüslerde yaşanan cinsel saldırılara dair birleşme çağrısı olan *Av Sahası*⁴ belgeselinin dağıtımını onun şirketi yapmıştı. Park City, Utah’ta yaşanan tarihi kadın yürüyüşlerindeki pembe kedi kulaklı şapka⁵ güruhuna Ocak 2017’de Sundance Film Festivali sırasında katılmıştı.

Times araştırma biriminin amacı, haber merkezinin geri kalanındaki uğultudan ayrı olarak daha önce hiç haberi yapılmayan şeyin derinliklerine inmek, suçları kasıtlı olarak gizlenmiş insanları ve kurumları soruşturmaktır. İlk adım genellikle ilgili kişilere dikkatlice ulaşmak oluyordu. Peki, McGowan’ı telefonu açmaya teşvik etmek için nasıl bir cevap yazılmalıydı?

Yazdığı e-postanın açıkları vardı. Öncelikle cevap vermişti. Birçok kişi bunu yapmamıştı. Düşünerek yazmış, bu konuya eleştirisini paylaşacak kadar önem vermişti. Belki de Jodi’yi deniyordu; *Times*’ı iğneleyerek muhabirinin onu savunup savunmayacağını görmek istemişti.

Ancak Jodi, on dört yıldır çalıştığı işyeri hakkında bir tartışma başlatmak istemiyordu. McGowan’ı pohpohlamak da

---

4) *The Hunting Ground*, 2015. (ç.n.)

5) Jayna Zweiman ve Krista Suh tarafından Kasım 2016’da Amerika Birleşik Devletleri’nde oluşturulan Pussyhat Project™, kadın haklarını desteklemek ve kadınlarla azınlıklara karşı kullanılan dili protesto etmek amaçlı yürüyüşlerde pembe yünden örülmüş, üstünde kedi kulakları bulunan berelerin takıldığı bir sosyal harekettir. (ç.n.)

("Tweetlerinizin cesurluğuna gerçekten hayranım...") doğru yol değildi. Bu hareket Jodi'nin etkileşim üzerinde sahip olduğu küçük otoriteyi de sarsardı. Ayrıca McGowan'ın katkıda bulunacağı araştırma hakkında da söylenebilecek hiçbir şey yoktu: Eđer Jodi'nin şimdiye dek kaç kadınla görüştüğünü sorsaydı, cevap sıfır olacaktı.

Cevabın Weinstein'in adını hiç içermeyecek, düzgün bir biçimde yazılması gerekiyordu: Daha önceleri McGowan'ın şahsi konuşmaları, Adam Sandler filminde oyunculara verilen notlar gibi, Twitter'da paylaştığı biliniyordu. Bir şeyleri gözler önüne sermek isteyen biriydi ancak burada bu eğilimi olumsuz sonuçlar doğurabilirdi. ("Hey millet, şu *Times* muhabirinin bana gönderdiği e-postaya bakın.") Olayın konusu verilecek cevabı daha da karmaşıklaştırıyordu. McGowan saldırı mağdurunu söylemişti. Ona baskı yapmak doğru olmazdı.

Jodi, 2013'te özel şirketler ve diğer kurumlarda kadınların yaşadığı deneyimleri araştırmaya başlamıştı. Birleşik Devletler'deki cinsiyet tartışmaları çoktan duygularla dolup taşmış gibi görünüyordu: Sosyal medyada görüşlerin belirtildiği köşeler, biyografi kitapları, öfke ya da kız kardeşlik ifadeleri vardı. Gizli gerçeklerin daha çok ortaya çıkarılması gerekiyordu. Özellikle de işyerinde olanların. Tüm çalışanlar, en elitinden mevkice en aşağısına kadar, çoğu zaman işverenini sorgulamaktan korkuyordu. Muhabirler böyle değildi. Jodi bu haberleri yaparken cinsiyetin yalnızca bir konu değil, aynı zamanda araştırılması gereken bir alan olduğunu öğrenmişti. Kadınlar pek çok kurumda hâlâ yabancı gibi olduklarından onların deneyimlerini belgelemek, gücün nasıl işlediğini görebilmek demektir.

Bu deneyimlere deđinerek Rose McGowan'a cevap yazdı:

Benim bu sorunlara ilişkin hikâyem işte şöyle: Amazon, Starbucks ve Harvard İşletme Fakültesi, benim açığa çıkardığım cinsiyet sorunlarına karşılık olarak politikalarını değiştirdi. Em-

zirmede sınıflararası farklılıklar –beyaz yakalı kadınların işyerlerinde göğüs pompası kullanabilmeleri, daha düşük maaşlı işlerdeki kadınların bunu yapamaması– hakkında yazdığım zaman, okuyucular şimdi ülkenin 200’den fazla yerinde kullanılabilen ilk mobil emzirme odalarını kurarak yanıt verdiler. Konuşmak istemezseniz anlarım, yayımlanacak kitabınız için bol şans diliyorum.

Teşekkürler, Jodi.

McGowan birkaç saat içerisinde dönüş yaptı. Çarşambadan önce herhangi bir zaman konuşabilecekti.

Telefon görüşmesi alengirli geçecek gibi görünüyordu. McGowan sifıra yakın saçları ve savaş çağrısı niteliğindeki Twitter sayfasıyla sert bir izlenim veriyordu. Ama telefondaki ses, bir hikâyesi olan ve onu doğru şekilde anlatmanın yolunu arayan, coşkulu, hevesli birine aitti. Tecavüze uğradığına dair tweetleri yalnızca birkaç detay içeren birer ipucuydu. Röportajların, aksi belirtilmedikçe kayıtlara geçmesi genel bir kuraldı, bu da yayımlanabileceği anlamına geliyordu. Ancak Weinstein’e karşı saldırı şikâyetinde bulunmuş her kadın muhtemelen ilk görüşme konusunda isteksiz olacaktı. Dolayısıyla Jodi bu görüşmenin, birlikte aksi yönünde karar vermedikleri sürece, gizli kalacağını kabul etmişti ve McGowan konuşmasına başlamıştı.

1997’de genç ve henüz büyük bir başarı kazanmış biriyken Sundance Film Festivali’ne doğru çarpıcı bir yola çıktığında, galalarla partiler arasında gidip gelirken televizyon kanalları peşinde dolaşıyordu. Bir gençlik-korku filmi olan *Çılgılık*⁶ gibi henüz dört veya beş filmde oynamıştı ancak zamanın aranan genç aktrisi olmaya başlamıştı bile; yalnızca festivalde bile birkaç yeni film teklifi almıştı. “Sundance’in gözdesiydim” diyordu. Bağımsız filmler kültürünün merkezine yerleşmişken, festival en popüler mekân ve Harvey Weinstein de oranın kralıydı: Yapımcı-dağıtımcının kültü-

6) *Scream*, 1996. (ç.n.)